Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодинокє число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодинокє число 6 с.

Вісти полїтичні.

По відроченю ради державної. — З Туреччини. — Російска дума против правительства. — Італїяньский ювілей. — Подорож цїсаря Вільгельма.

„Korresp. Austria" доносить: Християньско-суспільне зєдинене відбуло вчера наради, які тревали кілька годин і обговорювало ситуацию сотворену відроченем ради державної. Висказано повне довіре мінїстрови торговлї дрови Вайскірхнерови і постановлено видати манїфест до виборців. Уложене того манїфесту поручено тіснїйшому комітетови.

На тих нарадах, як доносять инші віденьскі телеграми, поставив віденьский посол Гайлїнґер внесене, аби не позволити дрови Вайскірхнерови на підписуване розпоряджень, виданих на підставі §. 14. То внесене з виїмком двох голосів відкинено. Пос. Гайлїнґер, як доносять ті телеграми, поставив ті внесеня з личної неохоти для мінїстра торговлї дра Вайскірхнера.

Велике занепокоєне викликує в Константинополи між правлячими кругами ворохобничий настрій в Альбанії. Султаньске іраде покликує під оружиє нові баталїони редифів.

Оногди в ночи Альбанцї підпалили турецку касарню в Тузі, над чорногорскою границею. Борба коло малого форту недалеко Тузі, куди уступила турецка залога, тревала цїлу ніч. Множество женщин, дїтий і старців схоронило ся до Подґоріци на чорногорску територию.

На передвчерашнім засїданю російскої Думи явили ся майже всї посли. Трибуни переповнені. Кн. Волконьский повідомляє, що през. Ґучков уступив з уряду, по чім предкладає зміну порядку нарад.

Шунґарев (кадет) заявляє, що відрочене сесиї було би незаконне. Правительство приневолило ріжні фракциї до внесеня запитів. Перехід до порядку нарад є неможливий, поки Дума не відбуде розправи над полїтичним станом.

Анреп (октобрист) доказує, що Дума мусить передовсім зазначити, що жалїє з причини замаху на єї працю. Обовязком послів є запротестувати против безосновної обиди Думи. Треба перше скінчити наради над войсковим буджетом, а потім над запитами. Без сумнїву Дума рішить ся одноголосно.

Внесене на зміну порядку відкинено.

По принятю войскових кредитів приступлено до нарад над запитами октобристів, проґресистів, кадетів і социялїстів в справі неправного поступку правительства. Наглїсть узнано против голосів правицї і националїстів.

Шидловский заявив іменем октобристів, що приміненє § 87 в данім випадку означає підкопане двопалатної системи.

Єфремов висказує гадку, що полїтика, котра ослаблює внутрішну і внїшну єдність і безпотрібно провокує найбільше умірковані живла, не має полїтичного розуму.

Мілюков заявляє, що Столипин без причини розвязав I. і II. Думу, а тепер наміряє то само зробити з III-ою. Однак на більшість спадає вина такого положеня. Правиця попирала правительство і попсувала єго. Через послїдне заряджене Дума одержала смертний удар, а тим ударом правительство само в себе виміряло.

Дума однак не буде о то старати ся. Коли III. Дума не змогла єствувати достойно, то повинна достойно умерти.

Ґеґечкорі (соц.) висказує гадку, що в теперішній хвилї розвіяв ся послїдний сон російских конституционалїстів. Але і монархісти не мають чого радувати ся, бо нарід прозрів, що тепер власть спочиває в руках одного чоловіка: диктатор той, то Столипин.

Шульґов (нац.) зазначує, що коли би на

---

12)

Дещо з технїки.

Написав — К. Вербин.

(Дальше).

Проба з першою паровою машиною удала ся була вповнї, хоч тота рура, котрою вода піднимала ся в гору, не могла видержати тисненя 70 стіп високого стовпа води. Рура тота була зложена з кількох частий і длятого вода всюди в тих місцях, де рура була зложена, зачала випливати. Володітель Гессиї набрав вже був переконаня, що проба не удала ся, але Папен просив єго ще трохи підождати, бо на єго думку, хоч вода так дуже випливає з рури, машина мимо того піднесе воду в рурі до значної висоти. І дїйстно, пробу роблено ще дальше, а машина, мимо значного упливу могла випомповати воду чотири чи пять разів і дійти аж до самого кінця рури. Ляндґраф велїв длятого зробити зовсїм нову мідяну руру, але дальші проби вже не відбували ся, бо князя займали пізнїйше инші справи. В тім місци, де відбували ся проби з першою паровою машиною — на подвірю теперішного музея природописного — уставлено пропамятну таблицю.

В слїдуючім роцї 1707 уступив Папен зі своєї посади, і в надії, що буде міг узискати якусь запомогу, звернув ся в сїй справі до Анґлії. Але й ся надія завела єго, бо Нютон не допустив до того. Так отже не удало ся єму вповнї викінчити свій винахід, але що він вже мав ясну гадку о ужиточности парової машини, виходить недвозначно з листу писаного в 1707 р. до Ляйбніца, в котрім він так каже: „Я переконаний, що за помочию сеї сили (сили пари) буде можна робити такі кораблї, котрі мимо бурі і противних вітрів будуть завсїгди точно держати ся тої самої дороги. Так само я певний того, що з часом прийде до того, що тої самої сили будуть уживати до їзди по земли". — Хибаж не єсть то виразний натяк на пароплави і зелїзницї?! А той чоловік, котрий носив ся вже з плянами будови парових возів і парових кораблїв, помер в бідї і нуждї в 1712 р. в Анґлії. Як многим иншим винахідникам так і єму не судило ся збирати заплату за свою роботу. Аж потомність була в силї оцїнити єго заслуги.

7.

Творива вибухові, їх ужиток і фабрикация.

Нема року, щоби не розійшла ся чутка про якийсь страшний вибух чи то в якихсь войскових маґазинах, де держать великі запаси вибухових творив, головно пороху до стріляня, чи то на воєнних кораблях або таки у фабриках вибухових творив. А тих творив придумано нинї повно. Для приміру наведемо лиш деякі їх назви. Побіч звичайного або давного чорного пороху маємо нинї т. зв. бездимний порох; оден і другий призначений головно до масового убиваня людий на війнї. Більшої сили і більшого значіня єсть вже динаміт, що служить головно до розсаджуваня скал. Дальше слїдують мелїніт, робурит, фульґурит і богато инших, котрих сила вибухова єсть страшенна. Щоби мати бодай маленький образ о вибуховій силї тих творив, пригадаємо тут лиш коротенько ту страшну, одну із найбільших в наших часах катастрофу, яка стала ся була в падолисті 1906 р. у фабрицї динаміту, чи радше робуриту в Нїмеччинї у Вестфалїї коло Дортмунда межи містами Віттен і Аннен.

В долинцї межи обома згаданими повисше містами знаходила ся фабрика динаміту, в котрій виробл̓ювано головно т. зв. робурит. Було то в середу дня 28 падолиста вечером около 8 год. Фабрика знаходила ся здалека від прочих осель і була обведена довкола парканом, але на яких два кільометри від неї були вже доми по найбільшій части робітничі а на яких 3 і пів кільометра в одну і другу сторону були згадані міста. В сусїдних домах дехто ляг вже був спочивати, коли нараз у фабрицї вибух огонь. Чи то стало ся внаслїдок якоїсь неосторожности, чи хтось умисно підпалив, як то зараз по катастрофі говорено, того й до нинїшного дня не висл̓іджено. Люди, що вже були полягали, повставали і підійшовши до вікон, дивили ся на огонь. Нараз роздав ся страшенний гук; у фабрицї настав вибух, але поки що лиш слабий. Розважнїйші люди з сусїдства не чекаючи більшої катастрофи, позабирали де хто що мав важнїйшого і дорогоцїннїйшого та повтїкали. Другі однак лишили ся і з цїкавости пішли ще близше до фабрики. Небавком явила ся й полїция та сторожа пожарна з су-

підставі §. 87. видано зарядженє прихильне для опозициї, то она инакше поводила би ся. Виданє закона на невзичайній дорозі було конечне. Події, які попередили єї оповіщене, уважало би ся за побіду Поляків.

По дальшій дискусиї принято інтерпеляциї 174 голосами опозициї против 88 националістів і правиці.

Король Віктор Емануель відповів на телеґраму з желанями Цісаря Франц Йосифа такою депешею: Дякую В. Ц. Вел. сердечно за желаня. Поділяю надію В. Ц. В. що до виповненя благородної задачі мира і поступу, яка припала Нашим народам і найшла вже запоруку в сполучаючій їх союзній дружбі. Прошу В. Ц. Вел. приймити мої горячі желаня для Своєї Особи і для добра Своїх країв.

На телеґраму цісаря Вільгельма відповів король:

Желаня, які ти переслав мені з такою сердечностию в імени своїм і цісаревої, глубоко мене зворушили. Чувства там висказані находять відгомін в моїм серци і серци італіяньского народа. Союз між обома народами сполученими так щирою симпатиєю буде становити сильну запоруку поступу і мира сьвіта.

З Полі доносять: На приказ адмірала, Архикнязя Франц Фердинанда, виплила вчера рано ескадра зложена з 47 кораблів на повитанє яхту „Гогенцоллерн", на котрім був цісар Вільгельм з родиною. Яхт переїздив вздовж ескадри уставленої в двох рядах і вимінив з нею при помочи сиґналів сердечні привіти. Крім того дано з ескадри 21 вистрілів з моздірів. Цісар Вільгельм дякував сиґналами за привитанє, а відтак сиґналізував: „Сердечні желаня з причини удачних маневрів". Архікнязь відповів телеґрафом без дроту, подякував за признанє і желав цісареви щасливої подорожи.

Новинки.

Львів, 30 марта 1911.

— Іменованя. П. Міністер справ внутрішних іменував комісарів повітових: Ант. Йосифовича і дра Володимира Висоцкого секретарями краєвого правительства на Буковині.

— Звичайні загальні збори „Сокола-Батька" відбудуть ся в суботу 1 цьвітня в власній сали при ул. Рускій ч. 20. Початок точно о год. 7-ій. Порядок: 1) Звіт старшини за р. 1910. 2) Звільненє старшини. 3) Доповняючий вибір: а) голови, б) I містоголови, в) II. містоголови, г) 4 членів старшини. Всіх 7 на 3 роки, ґ) 4 заступників на 1 рік, д) трех провірників на 1 рік, е) начальника і 2 четарів на один рік. 4) Здвиг в р. 1911. (Вправи членів, однострій членів, комітет до здвигу). 5) Внески та запити. І. Боберский, голова, Ом. Гузар, справник.

— Шевченківскі обходи. Зі Стрия доносять: Шевченкове сьвято у нас випало величаво, складалось оно із трох частий: із сьвяточного походу, з популярної академії і ювілейного концерту. Похід отвирала молодїж гімназияльна, ведена своїми учителями, за ними ступали члени робітничого товариства „Воля" і члени „Міщаньскої Бесіди" зі своїми прапорами. Опісля провадила музика жидачівских міщан і численні ряди „Соколів" з своїми прапорами. Кінчила похід інтеліґенция жіноча і мужеска. В поході взяло участь до трех тисяч людий. Зі спокоєм і повагою ступав сей похід найкрасшими улицями міста, а по дорозі великі маси публики оглядали сю гарну маніфестацию.

Друга часть обходу то була популярна академія. В гарно прибраній сали „Народного Дому" зібрав ся тепер битьком народ, щоби вислухати слова та про пісню Тараса та про Тараса. В глубині сцени красувало ся біле погрудє поета на тлі сокільских прапорів, убране килимами і зелению. Др. Калитовский привитав зібраних гостий з під сільскої стріхи щирим привітом від стрийскої громади, а потім виступив з сьвяточною промовою посол др. Цеґельский. Бесїдник представив житє Т. Шевченка та головні ідеї єго творів і виказав, чому Шевченко нам так дорогий та память єго сьвята. Довгої єї бесїди вислухало селяньство з великою увагою сьвідомости. Опісля наступила на переміну декламациї і співи сполучених хорів „Бояна" і „Міщаньскої Бесіди". Гарно деклямувала маленька 8-літна Рузя Мялапчук з Добрян „Розриту Могилу", а п. Володимир Устиянович з силою віддав „Гамалію". Межи точками відчитано много привітних письм і телеґрамів між иншими від посла дра Евг. Олесницкого. Співом національного гимна закінчило ся се гарне, велике сьвято. Народ одушевлений розійшов ся домів віднесений на дусї ще промовою молодого парубчака Дмитра Шабана з Підгорець.

Вечером о год. 8 відбув ся концерт. І знов битком наповнила ся саля „Народного Дому" інтеліґенциєю. Вечер отворив сьвяточною промовою артист Іван Труш, почім слїдували хори: „За сонцем хмаронька пливе", „Тече вода з під явора" і „Пустка", переплїтані иншими музикальними продукциями і деклямациями. І так панна Іванна Вариводівна убрана в гарний народний стрій віддала прекрасно з великим зрозумінєм „Чигирин" а др. Андроник Могильницкий віддеклямував знаменито „Сон". Сольо скрипкове: Beriota: Fantasie de Ballet відограв з чувством і незвичайно чистою інтонациєю звістний Львовянам скрипак п. Дзіваковский. Львівский „Бандурист", повертаючи з концерту Тарасового в Болехові, поступив до Стрия і відспівавши „Косаря" Людкевичевого і „Ззвенімо" Лаврівского, лише скріпив добру свою славу знаменитих співаків. Наконець відспівали ще стрийскі співаки, скріплені „Бандурист-ом" Лисенкову „Хустину", де відзначилась своїм соловейковим сольом панна Мария Мазяківна. Хорами проводив о. Остап Нижанковский і випали знаменито.

В Рогатині з причини недостачі відповідної салї відбула ся в днях 11 і 12 марта лиш карткова ілюминация. Всї рускі доми були ілюміновані наліпками а на визначнїйших з них можна було бачити синьо-жовті ленти та портрети Шевченка прикрашені рушниками, синьо-жовтими лентами та цьвітами. Крім сего подбав комітет о цїлий ряд викладів, які безнастанно відбувають ся по читальнях в повіті. В Рогатині знов вже дня 5 марта відбув ся перший виклад з рамени тов. ім. Петра Могили. В гарно прибраній сали вислухала публика реферату проф. Гірняка про значінє Т. Шевченка; опісля виголосив дуже гарно визначнїйші поезиї Шевченка проф. Смулка. Шкільна молодїж, що була звільнена 11 марта від шкільної науки, вислухала того дня промови директора М. Галущиньского про вагу того рокового дня. Дня 12 марта знов відбуло ся заходом комітету в ріжних місцях міста рівночасно 13 викладів, в яких взяло участь около півтора тисячки слухачів ріжного стану і віку. Прелеґенти вивязали ся зі своєї задачі дуже гарно, а публика була одушевлена.

— Мати медведиха. Рідкий примір матірної печаливости оглядали люди тамтого четверга в зьвіринци міста Берна в Швайцариї. В глубокій ямі, призначеній для медведів, росте велика сосна. Один з торічних медведиків забаг був, видко, вивчити ся штуки лаженя по деревах і виліз на сосну аж під сам вершок. Сильний вітер зачав хитати деревом і молодий медведик перепудив ся, висше лїзти не міг а злазити бояв ся, отже зачав страшенно вити; бояв ся видко, щоби не впав з дерева і не забив ся. Другі єго товариші хотіли єму помочи, але полізли лиш кілька метрів на де-

---

сідних міст і позбігало ся множество цікавих та обступили фабрику довкола і дивили ся на огонь. У фабриці було під ту пору 600 скринок а в кождій з них по 40 кільо робуриту.

Нараз около 9 год. настав другий страшенний вибух. Був то так сильний вибух, що всїх людий, які стояли здалека від фабрики і дивили ся, кинуло з великою силою на землю. Всї, мов би їх що підкосило, попадали в болото. На декотрих порозривало одїж так, що они лишились на пів голі. В кільканайцяти домах недалеко місця катастрофи не лиш повисаджувало вікна, але розірвало стелї та позривало дахи так, що остали ся лиш попукані бічні стіни. Многих з людий, по найбільшій части полициянів, що старали ся непускати людий до місця катастрофи, убило таки на місци а директорови фабрики, котрий старав ся успокоїти людий і говорив, що не грозить ніяка небезпечність, бо робурит і добре схований і від звичайної полумини не займає ся так легко, розірвало голову і він згинув на місци.

Тисненє воздуха при тім другім вибуху було так сильне, що навіть в дальше від місця катастрофи положенім Дортмунді повисаджувало вікна і позривало дахи а кусень якогось зелїза з такою силою вдарив якусь жінку в ногу, що їй ногу урвало. На самім місци катастрофи порозривало грубезні мури і цілі стїни несло спорий кусень воздухом а цілу охрестність засипало каміньєм та кусньми порозриваного дерева.

Оден очевидець так описує місце і сцени, які діяли ся безпосередно по сїй катастрофі: Якого спустошеня наробила катастрофа, можна було вже здалека побачити. На головній улици міста Віттен, де звичайно буває найбільший рух, а котра тягне ся аж до двірця і від місця вибуху єсть віддалена чверть години, порозсаджувані всї шиби у вікнах виставових. Дуже грубі і міцні шиби потріскали так, що розсипали ся на дрібні кусні, майже пісок. З великих складів товарових повиривало шість, вісїм ба й десять шиб і кинуло ними на тротоар, де они розсипали ся на дрібні кусні і змішали ся разом в викиненими товарами. З того всего зробила ся така мішанина, що з неї не можна вже нічого вибирати а купці і їх помічники лиш змітають то все на тротоарі на купу і вивозять.

Іду попри доми, в котрих грубі двері так позаломлювало, як би то були коробочки від сірників. На ринку велика глота перепуджених людий, по найбільшій части жінки і діти, котрі повтікали з місця катастрофи і несуть з собою лиш то, що в страху могли ще вхопити; то ціле майно тих бездомних вдовиць і сиріт. Відтак ідуть цїлі громади людий, обваляних болотом, мов би в нїм качали ся, а одїж на них так подерта, що лиш шмати з неї висять. То тоті цікаві, очевидці катастрофи, що збігли ся були дивити ся на пожежу, а котрими тиснене воздуха, яке настало більш підчас катастрофи, так кинуло до землї. Они ідуть поволи, а попереду всїх ведуть покалїчених, котрі мають пообвязувані ґазою руки і голови. То лиш самі тоті, котрих недуже покалїчило, котрих по поданю їм першої помочи можна буде лишити в домашнім лїченю. Гірше діє́сь з тими нещасливими, котрих везуть; їх так богато, що треба було до їх перевезеня ужити крім звичайних фіякрів і омнібусів ще й возів, уживаних до перевоженя меблїв, та возів пекарских і молочарских. Одних відвожено просто до шпиталю, других до місця, де їм подавано першу поміч і аж звідси відвожено до шпиталю.

Розміри тої катастрофи були величезні. Яких 2000 людий осталось без даху, а 300 було покалїчених і убитих. З самого фабричного персоналу згинув один хемік і 26 робітників а 40 було поранених. Дві особи, котрі в тій катастрофі стратили своїх найблизших свояків, внаслїдок так наглого і несподїваного нещастя зійшли з розуму. Вісїм фабрик мусїло внаслїдок сеї катастрофи застановити роботу. Само місце катастрофи представляло страшний вид. З міцного паркану, що знаходив ся довкола фабрики, не лишило ся майже й слїду; ще лиш кілька поломаних стовпів нагадувало, де він стояв. Грубі зелїзні стовпи, на котрих висїли електричні лямпи, так були позагинані, що ледви ще можна було розпізнати, до чого они служили. Мур з будинків був так порозриваний, що кусні з него на метер грубі лежали розкинено далеко поза тим місцем, де колись був паркан.

(Конець буде).

рево і зараз злізли знову. Тоді мати медведиха відважила ся сама ратувати своє дитятко і їй удало ся поволи і осторожно вилїзти аж під вершок до медведика. Насамперед хотіла єго стягнути лабою, а коли то їй не удало ся, вхопила єго писком і так серед грімких окликів численно зібраної публики знесла свою дитинку аж на долїшну часть дерева і тут пустила медведика, щоби він вже сам зліз. Коли же медведик був вже на земли, медведиха вдарила єго кілька разів лабою, мов би хотіла при тім сказати: А не лїзь на дерево! Другий раз дістанеш ще лїпше, як не будеш матери слухати! — Була то дуже забавна сцена і знаменита для кінематоґрафічної знимки.

— **Про страшну катастрофу** в нюйоркскій фабриції целюльоїду, наспіли тепер докладнїйші вісти, з котрих показує ся, як страшні діялись там сцени. Що однак сталось безпосередною причиною тої катастрофи, того й доси не знати. Огонь вибух був на семім поверсї підчас виплати. Ті, що виратували ся, так розповідають: „Нараз по цїлім будинку, по всіх комнатах розійшов ся такий дим, що можна було удушити ся, а перепуджені на смерть люди почали бігати і шукати дверий та вікон. Коли знайшли вікна, то отвирали їх і вилазили на ґзимси, хоч їм тут знов смерть в иншім видї грозила. Діяли ся страшні сцени. Многі дівчата, що в хвили розпуки повилазили були на ґзимси коло вікон, падали одна за другою на брук на улици та забивали ся. Инші знов зі страху набрали були якоїсь такої сили, що вчепившись руками за ґзимс висїли так десять до пятнайцять мінут у воздусї, аж остаточно полумінь їх засягнула, одїнє на них зачало горіти і они поспадали на брук та позабивали ся. Пять дівчат обнявши ся разом, скочили з вікна в глубину. Дві з них пустили ся і вбили ся на зелїзні штахети, а три другі впавши на брук, згинули на місци.

Якийсь чоловік висадив був на ґзимс наперед жінку а за нею дівчину. Чоловік поцїлував жінку і всї троє скочили відтак на долину. Жінка і дитина впали були на розтягнене сторожею пожарною полотно до ратованя спадаючих, але полотно пукло мов папір і два трупи вкрили улицю. Чоловік знов перевернув ся у воздусї, спадаючи вдарив плечима об плече поліцияна і звалив єго на землю. Поліцай встав зі звихненим плечем а тамтой впавши на брук, вже більше не підняв ся. На осьмім поверсї видко було якогось чоловіка, як він підійшовши до вікна, руки ломив. За хвильку однак, мов би з розуму зійшов, струтив з одного вікна двоє дівчат а крізь друге викинув на улицю троє і наконець сам зіскочивши, забив ся.

Найбільше нещастє паробило ся через то, що дівчата на семім поверсї або не знали або забули на то, що позаду будинку знаходить ся драбинка ратункова. Також і то зашкодило богато, що коли настав переполох, дівчата зачали зіскакувати до вінди, котрою в таких американьских дерихмарах витягає ся і пускає ся на долину людий, внаслїдок чого не лиш они самі згинули але й віпсували одну вінду так, що она перестала ходити. Не минула й година від часу вибуху огню, як вже перед будинком, де стала ся катастрофа, лежало довгим рядом побіч себе 80 трупів. Із 154 пропавших підчас катастрофи людий розпізнано 148 в трупах.

Телеґрами.

Краків 30 марта. Арештовано тут посесора маєтности Плашів під Краковом, іменем Чеслава Ґашиньского, котрий, як показало ся, називає ся поправді Антоні Зґурскі і походить з Царства польского, де допустив ся всїляких злочинів, крадежи і обманьств в більші розміри а призбиравши в той спосіб значний капітал, втік за границю і виїхав на Рівієру. Вернувши до Кракова, взяв згадану маєтність в посесию від бл. п. Чеча. Арештований признав ся вже, що називає ся Зґурскі і допустив ся злочинів, які єму закидують.

Петербург 30 марта. Союз правдивих Росиян звернув ся до міністерства комунїкациї з просьбою, щоби на проєктованій зелїзници Люблин-Томашів урядниками і сотрудниками були виключно лиш самі Росияни.

Константинополь 30 марта. Підполковник Шлїхтінґ, котрого застрілив турецкий вояк стоячий на вартї, помер.

Константинополь 30 марта. Німецкий амбасадор одержує з кругів войскових численні письма з виразом сожалїня з причини убитя Шлїхтінґа. Похорон відбуде ся з суботу з великою парадою. Чотири полки турецкі вишлють депутацию. Вдовиця одержить місячну пенсию в сумі 1700 франків.

Оповіщене.

Подаю сим до відомости всїм інтересованим, що від пять (5) лїт занимаюсь копанем керниць (студень) з бетоновими рурами. Роботу мою виконую скоро в кождій порі року і для цїлковитого вдоволеня властителя керниці.

Піднимаюсь виконати і вставити рури до керниці до 50 метрової глубини. Рівнож обовязуюсь ся направити і викінчити розпочаті а недокінчені і зіпсовані керниці иншими а не фаховими майстрами. Близших пояснень і інформаций на жаданє подаю устно і письменно.

Іван Лесюк
господар в **Ковалївці**, п. п. **Яблонів** коло Коломиї.

Курс львівский.

Дня 29-го марта 1911.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	705·—	712·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	463·—	473·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	556·—	562·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	548·—	558·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	110.40
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц.	99·—	99·70
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв.	99·30	100·—
4% листи застав. Банку краєв.	94·70	95·40
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	96·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ лїт.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	92·30	93·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	98·—	98·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%.	99·30	100·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	92·40	93·10
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	93·50	94·20
„ м. Львова 4% по 200 К.	92·10	92·80
IV. Льоси.		
Міста Кракова	100·—	108·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	73·—	79·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	43·50	47·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	70·—	76·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	35·10	39·10
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·46
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок нїмецких	117·50	117·90
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненим чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. свята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Виники: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Виник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Виники: 1·20, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Виники: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом І. Надопада. (Телефона ч. 527).